

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן י"א.

עין משפט
גזר מצוה

ושווה על יריכו. המוטיב אצל לא צידו זין אצבעותיו וצפן כדך
חול: גמ' לאחרים בטובה. ולא בשכר: מערים ומוכר שלו. כן
עושה כל ימות החג: כדי פרנסתו. בהרווחה ולא מיירי זמני שאין
לו מה יאכל: אצל לא באצן. שמולה צמות כדי שיוכל לשחזרו יפה:

בתנ"י הקובר ממו שלשה ימים
קודם הרגל. הואיל ועיקר אצילות
אינו אלא שלשה ימים: צטלה ממנו
גורם שצטע. ללאחר הרגל אינו
צריך לנמנו יומת: שמונה ימים.
קודם הרגל צטלה ממנו גזרת שלשים
הואיל והתחיל יום אחד מן השלשים
אינו צריך לשמור כלום לאחר הרגל
דין שלשים אלא * מותר לאלתר
בצתצות צגיהון ומספורת: שש
עולה. אירע שצטע צממי אצלו עולה
למנין שצטע: ואינה מפסקה. ללאחר
שצט צריך להשלים שצעה ימי אצלות
עם השצת: והרגלים מפסיקין.
כדי קצר ממו שלשה ימים קודם
הרגל מפסיק האצילות לגמרי ולאחר
הרגל אין משלים כלום: ואין עולין.
כדי קצר ממו שצת הרגל דלא צטלה
ממנו גזרת ז' אין ימי הרגל עולין
למנין ז' ימי אצילות אלא לאחר הרגל
צריך ליצט ז' ימי אצילות זו היא
סברתה: אצל בהעתק מנאמתי ואין
עולין כדי קצר את ממו שני ימים
לפני הרגל דלא צטלה ממנו גזרת
שצעה אין ימי הרגל עולין למנין
שצעת ימי אצלו אלא לאחר הרגל
צריך ליצט ה' ימי אצילות להשלים
לשני ימים שנהג לפני הרגל (6) ואני
אומר כי טעות סופר הוא דמה
שזכר * שלשה ימים לפני הרגל לאו
דוקא ואפילו שעה אחת לפני הרגל
צטלה ממנו גזרת שצעה דהרגל
מפסיק: משחצת צים המקדש.
שחין לעצרת שטלומין כל ז' ואינו
אלא יום אחד: כשצת. ודינו כשצת

דעולה ואינה מפסקת: ראש השנה שצת. הואיל ואינו אלא יום
אחד: גמ' גורם. שלשים צטלו אצל ימים לא צטלו שלשים יום
לא צטלו דעדיין תלויין ועומדים: מאי טעמא ימים לא צטלו.
כלומר בצחיה ענין לא צטלו ימים: שאם לא גילה ערב
הרגל. כדי צטלו גזרת שלשים ואירעו ליה לגלותי ערב
הרגל ולא גילת: אסור לגלה אחר הרגל. כל שלשים יום:
והתניא

דלומר צירושלמי חד נר גס אצד תפילוי צחולא דמועדא אתא לקמיה דרז חננאל פי' שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדאיתא צמגילה (דף י"א:)
שלחיה לקמיה דרבה צר צר חנה אמר ליה זיל הצ ליה תפילין ואת כח צך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אתא לקמיה דרז אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלא הערמה מתני' פליגא על רז כותב אדם תפילין ומוחה לעצמו הא לאחר לא רז פתר לה ככותב להניח פירוש רז
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אצל להניח צמועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם שצממעט
צצתות וימים טובים וימים ימימה מסתבר שפיר דצממעט חולו של מועד ולתנן דדריש (מנחות דף י"א: ו) מלך לאות וימים טובים
שהן צצמנן אותם פי' לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם צצבר האצד אצל קשיא לתנא דפרשית לעיל (דף ג' ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדצבין היכי צממעט להו ים לומר הואיל ואוכל מנה ויוצד צצוכה אין צריך אות ואם הוא אמת דצחול המועד חייב צתפילין ים
לומר הואיל ועושין מלאכה צו אין אות וימים ימימה נמי לא צממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: הקובר את בותו. להכי נקט
קובר דאצילות מתחלת משעת סתימת הגולל כדאמרין לקמן (דף י"א: ב) שרישה ימים. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרין
לקמן (ס: ב) שלשה ימים לכי: מאי טעמא לא בצטלו. הכא הוה ניחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין צריך להגיה דהיא היא:
שאם לא גירח ערב הרגל בו. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחן ערב הרגל אס מותר לרחון ולכצם מצבעד יו"ט ולא כיצם ולא
רחן לא כיצם צרגל והשתא ניחא הא דקתני גזרת שצעה צטלו הא ימים לא צטלו ומיהו קשיא לן דקאמר צצמנון שצשם שצמנות
שלשה מצטלת גזרת שצעה אפילו לתנא קמא דמצטלת אפילו ימים שצמצי אצא שאלו ראה למנות שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והריין
פי' דדוקא לא גילה אצל לא כיצם לא דמותר לכצם אפילו לא כיצם שהוא צורך גדול ואין נראה לי טעמו דאם הוא צורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו צשלא עשה קודם הרגל ונכצם צרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור צצחיה
עד הערב זהו עד שצשכה אס כן לא שייך לקנסו צמה שלא רחן ולא כצם וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גצי שצעה מיהו ים לומר דאם
לא רחן צרגל אסור לרחון אחר הרגל ועוד ים לומר אצד דנקט סיפא גזרת נקט צרישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גזרת שצעה הא שני ימים לא צטלה גזרת מ"מ פי' אמת מדקאמר צצמנון שצשם שגזרת שלשה מצטלת גזרת ז' כ' משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי כדי משני שאם לא גילה צו תינח סיפא אצל צרישא דקאמר צטלה הימנו גזרת ז' אמאי נקט גזרת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצד דנקט סיפא גזרת תנא נמי רישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גזרת ז'
הא שני ימים צטלו גזרת הא ימים לא צטלו לענין דנובא דצרים צצניעא:

ומשווה על יריכו תכלת לציציתו. פירוש ע"י שינוי אצל צתפילין
אי אפשר צשינו צצריך כתיבה תמה וצעשיית תפילין
וצינית לא איירי צצמנתי ושמה אין אצסור כי אם צצתיבה וטויה ומה
שנהגו לכמוצ צעוגל לא מצניו הימר (6) וכן פירש צצתוספות הרצ
צצס רצו ואפילו על ידי הדחק על

א ומשווה על יריכו תכלת לציציתו: גמ' ת"ר
כותב אדם תפילין ומוחות לעצמו ושווה על
יריכו תכלת לציציתו ולאחרים בטובה דברי
רבי מאיר ר' יהודה אומר מערים ומוכר את
שלו וחוזר וכותב לעצמו ר' יוסי אומר כותב
ומוכר כדרכו כדי פרנסתו אורי ליה רב לרב
חננאל ואמרי לה רבה בר בר חנה לרב
חננאל הלכה * כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו: ושווה על יריכו תכלת: ת"ר שווה
אדם על יריכו תכלת לציציתו אבל לא באבן
דברי ר' אליעזר וחכמים אומרים אף באבן ר'
יהודה אומר משמו באבן אבל לא בפלך
וחכמים אומרים בין באבן בין בפלך אמר רב
יהודה אמר שמואל וכן א"ר חייא בר אבא
א"ר יוחנן הלכה בין באבן בין בפלך והלכה
כותב כדרכו ומוכר כדי פרנסתו: בתנ"י
(6) הקובר את ממו שלשה ימים קודם לרגל
בטלה הימנו גזרת שבעה שמונה בטלו
ואינה מפסקת * רגלים מפסיקין ועולין
ר' אליעזר אומר שמוחרב בית המקדש * עצרת
כשבת רבן גמליאל אומר * ראש השנה רובם
הכפורים כרגלים וחכמים אומרים * לא כדברי
זה ולא כדברי זה אלא * עצרת כרגלים ראש
השנה ויו"ט כשבת: גמ' אמר רב גזרת
בטלו ימים לא בטלו וכן א"ר הונא גזרת
בטלו ימים לא בטלו ורב ששת אמר אפילו
ימים נמי בטלו מ"מ ימים לא בטלו שאם לא
גילה ערב הרגל אסור לגלה אחר הרגל
והתניא

ספרים תפילין ומוחות כדי למוכרם או כדי להניחם ועוד פי' דאיתא
כרצי יוסי לפי מה שפירש צצרי יוסי צצממיר ואין ראה מכאן
שמותר להניח תפילין דלתנא רצי מאיר ורצי יהודה לעטעמייהו דצצריא
להו פרק המוצא תפילין (עירובין דף י"א: ו) שצת זמן תפילין [ורצ]
ורצה צר צר חנה נמי הכי מצי צצרי ואע"ג דכלהו אמוראי דפרק
הקומץ רצה (מנחות דף י"א: ו) משמע דאית להו שצת לאו זמן תפילין
הוא אצל ר' יצחק צן אצרהם היה מציא מן הירושלמי להתייר להניח
דלומר צירושלמי חד נר גס אצד תפילוי צחולא דמועדא אתא לקמיה דרז חננאל פי' שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדאיתא צמגילה (דף י"א:)
שלחיה לקמיה דרבה צר צר חנה אמר ליה זיל הצ ליה תפילין ואת כח צך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אתא לקמיה דרז אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלא הערמה מתני' פליגא על רז כותב אדם תפילין ומוחה לעצמו הא לאחר לא רז פתר לה ככותב להניח פירוש רז
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אצל להניח צמועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם שצממעט
צצתות וימים טובים וימים ימימה מסתבר שפיר דצממעט חולו של מועד ולתנן דדריש (מנחות דף י"א: ו) מלך לאות וימים טובים
שהן צצמנן אותם פי' לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם צצבר האצד אצל קשיא לתנא דפרשית לעיל (דף ג' ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדצבין היכי צממעט להו ים לומר הואיל ואוכל מנה ויוצד צצוכה אין צריך אות ואם הוא אמת דצחול המועד חייב צתפילין ים
לומר הואיל ועושין מלאכה צו אין אות וימים ימימה נמי לא צממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: הקובר את בותו. להכי נקט
קובר דאצילות מתחלת משעת סתימת הגולל כדאמרין לקמן (דף י"א: ב) שרישה ימים. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרין
לקמן (ס: ב) שלשה ימים לכי: מאי טעמא לא בצטלו. הכא הוה ניחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין צריך להגיה דהיא היא:
שאם לא גירח ערב הרגל בו. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחן ערב הרגל אס מותר לרחון ולכצם מצבעד יו"ט ולא כיצם ולא
רחן לא כיצם צרגל והשתא ניחא הא דקתני גזרת שצעה צטלו הא ימים לא צטלו ומיהו קשיא לן דקאמר צצמנון שצשם שצמנות
שלשה מצטלת גזרת שצעה אפילו לתנא קמא דמצטלת אפילו ימים שצמצי אצא שאלו ראה למנות שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והריין
פי' דדוקא לא גילה אצל לא כיצם לא דמותר לכצם אפילו לא כיצם שהוא צורך גדול ואין נראה לי טעמו דאם הוא צורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו צשלא עשה קודם הרגל ונכצם צרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור צצחיה
עד הערב זהו עד שצשכה אס כן לא שייך לקנסו צמה שלא רחן ולא כצם וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גצי שצעה מיהו ים לומר דאם
לא רחן צרגל אסור לרחון אחר הרגל ועוד ים לומר אצד דנקט סיפא גזרת נקט צרישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גזרת שצעה הא שני ימים לא צטלה גזרת מ"מ פי' אמת מדקאמר צצמנון שצשם שגזרת שלשה מצטלת גזרת ז' כ' משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי כדי משני שאם לא גילה צו תינח סיפא אצל צרישא דקאמר צטלה הימנו גזרת ז' אמאי נקט גזרת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצד דנקט סיפא גזרת תנא נמי רישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גזרת ז'
הא שני ימים צטלו גזרת הא ימים לא צטלו לענין דנובא דצרים צצניעא:

דלומר צירושלמי חד נר גס אצד תפילוי צחולא דמועדא אתא לקמיה דרז חננאל פי' שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדאיתא צמגילה (דף י"א:)
שלחיה לקמיה דרבה צר צר חנה אמר ליה זיל הצ ליה תפילין ואת כח צך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אתא לקמיה דרז אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלא הערמה מתני' פליגא על רז כותב אדם תפילין ומוחה לעצמו הא לאחר לא רז פתר לה ככותב להניח פירוש רז
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אצל להניח צמועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם שצממעט
צצתות וימים טובים וימים ימימה מסתבר שפיר דצממעט חולו של מועד ולתנן דדריש (מנחות דף י"א: ו) מלך לאות וימים טובים
שהן צצמנן אותם פי' לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם צצבר האצד אצל קשיא לתנא דפרשית לעיל (דף ג' ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדצבין היכי צממעט להו ים לומר הואיל ואוכל מנה ויוצד צצוכה אין צריך אות ואם הוא אמת דצחול המועד חייב צתפילין ים
לומר הואיל ועושין מלאכה צו אין אות וימים ימימה נמי לא צממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: הקובר את בותו. להכי נקט
קובר דאצילות מתחלת משעת סתימת הגולל כדאמרין לקמן (דף י"א: ב) שרישה ימים. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרין
לקמן (ס: ב) שלשה ימים לכי: מאי טעמא לא בצטלו. הכא הוה ניחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין צריך להגיה דהיא היא:
שאם לא גירח ערב הרגל בו. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחן ערב הרגל אס מותר לרחון ולכצם מצבעד יו"ט ולא כיצם ולא
רחן לא כיצם צרגל והשתא ניחא הא דקתני גזרת שצעה צטלו הא ימים לא צטלו ומיהו קשיא לן דקאמר צצמנון שצשם שצמנות
שלשה מצטלת גזרת שצעה אפילו לתנא קמא דמצטלת אפילו ימים שצמצי אצא שאלו ראה למנות שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והריין
פי' דדוקא לא גילה אצל לא כיצם לא דמותר לכצם אפילו לא כיצם שהוא צורך גדול ואין נראה לי טעמו דאם הוא צורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו צשלא עשה קודם הרגל ונכצם צרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור צצחיה
עד הערב זהו עד שצשכה אס כן לא שייך לקנסו צמה שלא רחן ולא כצם וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גצי שצעה מיהו ים לומר דאם
לא רחן צרגל אסור לרחון אחר הרגל ועוד ים לומר אצד דנקט סיפא גזרת נקט צרישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גזרת שצעה הא שני ימים לא צטלה גזרת מ"מ פי' אמת מדקאמר צצמנון שצשם שגזרת שלשה מצטלת גזרת ז' כ' משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי כדי משני שאם לא גילה צו תינח סיפא אצל צרישא דקאמר צטלה הימנו גזרת ז' אמאי נקט גזרת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצד דנקט סיפא גזרת תנא נמי רישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גזרת ז'
הא שני ימים צטלו גזרת הא ימים לא צטלו לענין דנובא דצרים צצניעא:

דלומר צירושלמי חד נר גס אצד תפילוי צחולא דמועדא אתא לקמיה דרז חננאל פי' שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדאיתא צמגילה (דף י"א:)
שלחיה לקמיה דרבה צר צר חנה אמר ליה זיל הצ ליה תפילין ואת כח צך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אתא לקמיה דרז אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלא הערמה מתני' פליגא על רז כותב אדם תפילין ומוחה לעצמו הא לאחר לא רז פתר לה ככותב להניח פירוש רז
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אצל להניח צמועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם שצממעט
צצתות וימים טובים וימים ימימה מסתבר שפיר דצממעט חולו של מועד ולתנן דדריש (מנחות דף י"א: ו) מלך לאות וימים טובים
שהן צצמנן אותם פי' לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם צצבר האצד אצל קשיא לתנא דפרשית לעיל (דף ג' ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדצבין היכי צממעט להו ים לומר הואיל ואוכל מנה ויוצד צצוכה אין צריך אות ואם הוא אמת דצחול המועד חייב צתפילין ים
לומר הואיל ועושין מלאכה צו אין אות וימים ימימה נמי לא צממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: הקובר את בותו. להכי נקט
קובר דאצילות מתחלת משעת סתימת הגולל כדאמרין לקמן (דף י"א: ב) שרישה ימים. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרין
לקמן (ס: ב) שלשה ימים לכי: מאי טעמא לא בצטלו. הכא הוה ניחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין צריך להגיה דהיא היא:
שאם לא גירח ערב הרגל בו. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחן ערב הרגל אס מותר לרחון ולכצם מצבעד יו"ט ולא כיצם ולא
רחן לא כיצם צרגל והשתא ניחא הא דקתני גזרת שצעה צטלו הא ימים לא צטלו ומיהו קשיא לן דקאמר צצמנון שצשם שצמנות
שלשה מצטלת גזרת שצעה אפילו לתנא קמא דמצטלת אפילו ימים שצמצי אצא שאלו ראה למנות שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והריין
פי' דדוקא לא גילה אצל לא כיצם לא דמותר לכצם אפילו לא כיצם שהוא צורך גדול ואין נראה לי טעמו דאם הוא צורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו צשלא עשה קודם הרגל ונכצם צרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור צצחיה
עד הערב זהו עד שצשכה אס כן לא שייך לקנסו צמה שלא רחן ולא כצם וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גצי שצעה מיהו ים לומר דאם
לא רחן צרגל אסור לרחון אחר הרגל ועוד ים לומר אצד דנקט סיפא גזרת נקט צרישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גזרת שצעה הא שני ימים לא צטלה גזרת מ"מ פי' אמת מדקאמר צצמנון שצשם שגזרת שלשה מצטלת גזרת ז' כ' משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי כדי משני שאם לא גילה צו תינח סיפא אצל צרישא דקאמר צטלה הימנו גזרת ז' אמאי נקט גזרת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצד דנקט סיפא גזרת תנא נמי רישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גזרת ז'
הא שני ימים צטלו גזרת הא ימים לא צטלו לענין דנובא דצרים צצניעא:

צח א ב מ"י פ"ו מהלכות
י"ט הלכה יג טושיע
א"מ ס"י תקמה סעף ג:
צצו ג מ"י פ"י מהלך אצל
הלכה א סגנון ענין צ
טושיע י"ד ס"י ט סעף א:
ק ד מ"י שם הלכה ג
טושיע שם ס"י שטט
סעף [א] צ וטושיע א"מ
סימן תקמה סעף ז:
קא ה מ"י שם טור ש"ע
י"ד סימן שטט סעף
ו וטושיע א"מ סימן
תקמה סעף [א]:
קב ו מ"י שם טושיע י"ד
שם סעף ח:

רבינו חננאל

ת"ר כותבים תפילין
ומזוות לעצמן, ולאחרים
בטובה, דברי ר' מאיר, ר'
יהודה אומר מערים ומוכר
וחוזר וכותב לעצמו, ר'
יוסי אומר כותב ומוכר
כדרכו כדי פרנסתו. אורי
לרוב רב לרב חננאל הלכה
כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו. ושווה אדם על
יריכו תכלת לציציתו.
אסיקנא אמר רבי יהודה
אמר שמואל, וכן אמר ר'
חייא בר אבא אמר ר'
יוחנן, טוה אדם בין באבן
בין בפלך. והלכה כותב
ומוכר כדי פרנסתו. בתנ"י
הקובר את ממו ג' ימים
קודם לרגל בטלה הימנו
גזרת שבעה, קברו קודם
לרגל שמונה ימים בטלה
הימנו גזירת שלשים, מפני
שאמרו, שבת עולה ואינה
מפסקת רגלים פסיקין
ואינן עולין. כו. אמר רב
גזירות בטלו ימים לא
בטלו. פי' גזירות בטלו,
דנחו גזירות האצילות גבי
הרגל, שיש לו לגלה
והולות זה מגזירות
האצילות. ואם לא גילה
ערב הרגל אסור לו לגלה
אחר הרגל, כי ימים לא
בטלו.